

(За жалостъ тая пѣсень не на всѣкъжде е запомнена въ стихотворна форма).

Неска ѝ било събота,
 събота срещу ниделя.
 Сenna ми Стефан да иде
 да иде и да попие
 съ негова стара майка.
 Булка му *диван сидеше*,
 вино червено залива;
 виното ѝ са довърши,
 отиде в *изби дълбоки*,
 да точи вино червено.
 Точила и са върнала,
 На къшна върта отиде
 Постоя и послушала.
 Стефанова майка думаше:
 „Стефане синко, Стефане,
 помъбри, синко, булката.
чи ми хатѣра не гледн
въ къщи пѣтъ ми минава
и чехлитѣ ми прескача;
 снощи за уда отиде
 на студени бистри кладенци,
 да дон'се уда студена,
съ тойте йолдаши приказва“.
 Стефан майки си думаше
 „Я еш, мане, да идем
 ний и да пийме,
 чи утря ша са питаме
 чи сега сме пиени“.
 Диляна при тях си влези,
 червено вино залива.
 Виното ѝ са довърши,
 съ бистри сълзи го допълва.
 Чи станали да си легнат,
 чи ѝ утря света Ниделя.
 Стефан рано подрани,
 чи на черкува ша иди
 и на Диляна заръча:
 „Диляно, булка хубава,
 отвори пѣстри сандѣци,
 примяна да си извадиш,
 хубаво да са приминиш,
ношче ханджарче да извадиш
 чи брави ялови *ша* кола“.
 Стефан на черкува отиди,
 Диляна в къщи остана,